

## บังเอิญต้องรัก

ฝนตกลงมาอย่างหนัก บนซานซาลารถไฟฟ้าบีทีเอส ผู้คนส่วนใหญ่ต่างกอดมือถือยื่นรอรถไฟฟ้ากันอย่างหนาแน่น **แยม** นักศึกษาหญิงในชุดเครื่องแบบมหาวิทยาลัย เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาวเข้ารูป กระดุมเป็นสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยสีเงิน กระโปรงเข้ารูปสีดำยาวเหนือเข่า แยมสะพายเป้ด้วยไหล่ข้างเดียว ใส่รองเท้าผ้าใบสีน้ำตาล เธอเป็นคนที่แต่งตัวง่าย ๆ สบาย ๆ และไม่ค่อยสนใจสภาพอากาศเท่าไร เพราะเธอใส่รองเท้าผ้าใบในหน้าฝน แยมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ขณะกดโทรศัพท์สมาร์ทโฟนเครื่องสีขาวของเธอ แต่แล้วใบหน้าก็เปลี่ยนไป เมื่อมีเสียงโปรแกรมในมือถือดังขึ้นมา

“แม่แน่” แยมอุทานหลังจากอ่านข้อความบนมือถือเสร็จ เพราะเธอเพิ่งรู้ว่าต้องส่งรายงานกลุ่มพรุ่งนี้ และทุกคนก็พร้อมใจกันประชุมกลุ่มกันเย็นวันนี้ ทั้งที่อาจารย์สั่งงานมาเป็นเดือนแล้ว

ในข้อความทุกคนจะแบ่งหน้าที่กันทำรายงาน หาข้อมูลส่วนต่าง ๆ บางคนอาสารวบรวม จัดหน้า และหารูปประกอบ บางคนขอเรียบเรียง สรุปเนื้อหา ทุกคนต่างพิมพ์ขอร้องทำงานส่วนต่าง ๆ เพราะหัวหน้ากลุ่มบอกว่า ถ้าใครตอบช้าเป็นคนสุดท้าย คนนั้นจะได้ออกไปรายงานหน้าห้องพรุ่งนี้ ซึ่งต้องอยู่รอจนกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ จะทำรายงานเสร็จ จากนั้นก็ต้องอ่านเนื้อหาของเพื่อน และสรุปเป็นภาษาตัวเองออกไป รายงานหน้าห้องตามสไลด์แต่ละหน้า ทุกคนคงไม่อยากมีใครรับหน้าที่นี้ เลยพิมพ์ตอบกันไว้มาก

แยมรีบพิมพ์ตอบมือเป็นระวิง แต่ขณะที่เธอกำลังจะกดส่ง ก็ต้องตกใจเพราะว่าหน้าจอมือถือของเธอดับวูบทันที เปิดเท่าไรก็ไม่ติด เธอนึกขึ้นได้ว่าแบตเตอรี่มือถือคงหมด เพราะก่อนหน้านี้มีข้อความขึ้นเตือนบนหน้าจอ แต่เธอไม่ได้สนใจ เพราะตอนนั้นกำลังตอบข้อความกับเพื่อนอีกคนอยู่ แยมเปิดชิปกระเป๋าเป้ของเธอ แล้วคว้านหาของบางอย่าง แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ

“ลืมเอามานี่หว่า” เธอพูดกับตัวเองเบา ๆ แยมเริ่มกระสับกระส่าย ไม่รู้จะทำยังไง ในตอนนั้นเอง สายตาเธอก็เหลือบไปเห็นผู้ชายใส่ชุดนักศึกษามหาวิทยาลัยเดียวกัน เธอคิดว่าเขาดูคุ้น ๆ เหมือนเพื่อนที่อยู่คนละเอก แต่ลงเรียนวิชาเลือกเดียวกัน แยมสงสัยก็เลยเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ ผู้ชายคนนั้นหันหน้ามาทางเธอพอดี

“ทิน” แยมทักออกไป

“อ้าว หัวดีดี” ทินตอบกลับมาตามมรรยาท

แยมกับทินเรียนอยู่ปี 3 คณะนิเทศศาสตร์มหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่คนละเอก แยมเรียนเอก โฆษณา ส่วนทินเรียนเอกวารสาร แต่ทั้งสองคนลงเรียนวิชาเดียวกัน เป็นวิชาอิสระที่นักศึกษาแต่ละคนต้องเลือกอย่างน้อย 2 วิชาขึ้นไป เพื่อสะสมหน่วยกิตให้ครบตามกำหนดก่อนเรียนจบ

นักศึกษาทุกคนในมหาวิทยาลัยต่างมีวิชาภาคบังคับที่ต้องเรียน แต่จะมีให้เลือกเรียนวิชาอะไรก็ได้ ประมาณ 2 วิชาขึ้นไป ถ้าขยันอยากได้วิชาเพิ่มจะเรียนมากกว่านั้นได้ ส่วนวิชาที่แยมกับทินเลือกเป็นวิชา สุนทรียศาสตร์ ซึ่งรุ่นพี่ในหลาย ๆ คณะบอกว่าอาจารย์ให้เกรดง่าย ถ้าส่งงานครบ เพราะคะแนนส่วนใหญ่ เป็นคะแนนเก็บ ส่วนคะแนนสอบใช้แค่ 30 เปอร์เซ็นต์ของคะแนนรวมทั้งหมดเท่านั้น ทุกคนจึงรีบแย่งกันลงเรียน

แยมกับทินเป็นแค่ไม่กี่คนในคณะเดียวกันที่ลงเรียนทัน เพราะคณะนิเทศศาสตร์เป็นคณะที่เพิ่งเปิด ใหม่ล่าสุดของมหาวิทยาลัยนี้ ชาววงในเลยอาจจะมาซ้ำกว่าคณะอื่น ๆ แยมกับทินเลยพอรู้จักกันอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้สนิทกันมากนัก เพราะเรียนอยู่คนละเอก จึงไม่ค่อยได้เจอกันเท่าไร

“นี่นายกำลังจะกลับหอหรือ” แยมชวนคุยต่อ

“อืม ไซ้” ทินตอบกลับสั้น ๆ

แยมไม่รู้จะชวนคุยอะไรต่อ แต่สายตาสุกซนของเธอก็เหลือบมองไปที่กระเป๋าไนต์บูคของทิน แยม เลยนิ่งบางอย่างขึ้นได้

“นี่นายมีพาวเวอร์เบงค์ปะ” แยมถามหัวน ๆ

“ก็มึนนะ” ทินตอบ

“เอ่อ ขอยืมได้เปล่าอะ พอดีเราลืมเอามา แล้วเมื่อก็คุยงานกับเพื่อน มือถือก็ดับอีก” แยมพูดแกม บ่นไปด้วย

ทินพยักหน้าอย่างง่ายตายเกินคาด เขาเปิดซิปกกระเป๋าสะพายข้างแล้วหยิบเอาพาวเวอร์เบงค์ที่มี รูปร่างเหมือนกล่องสี่ด้านขนาดกลางออกมา เขายื่นให้แยมด้วยท่าที่สบาย ๆ

“ขอบคุณนะ” แยมกล่าว เธอรู้สึกดีใจอย่างยิ่งที่จะได้ไม่ต้องเป็นคนสุดท้ายของกลุ่มที่ตอบข้อความ

ตอนนั้นรถไฟฟ้า บีทีเอส วิ่งเข้าเทียบชานชาลาพอดี แยมลุกทุเลอยู่กับการเสียบสายชาร์จเข้ากับ พาวเวอร์แบงค์ มือข้างหนึ่งถือมือถือกับสายชาร์จอยู่ อีกข้างก็ถือพาวเวอร์แบงค์อยู่ ทินกำลังจะยื่นมือเข้ามาช่วย แต่แล้วก็มีผู้หญิงสูงวัยคนหนึ่ง เธอถือถุงใส่ของอยู่เต็มมือทั้งสองข้าง เธอเดินมาชนแยมอย่างรวดเร็ว แล้วเดินหายเข้าไปในรถไฟฟ้ายันที แยมที่ไม่ทันได้ระวังก็เสียวลักเซดลาไปด้านหน้า พาวเวอร์แบงค์ในมือของเธอก็กระเด็นหลุดไปกลางอากาศ

แยมและทินมองพาวเวอร์แบงค์ลอยไปเป็นสายตาเดียวกัน จนกระทั่งมันหล่นลงไปบนรางบีทีเอส ทั้งสองคนยืนตาค้างอยู่อย่างนั้น ประตुरถไฟฟ้าวิ่งผ่านพาวเวอร์แบงค์จนแตกละเอียด เหลือเพียงซากของ กล่องอิเล็กทรอนิกส์สีดำที่กระจัดกระจายอยู่ในราง และสายฝนที่ตกลงมาบนชิ้นส่วนเหล่านั้น

ทินจ้องมองของที่เคยอยู่ในกระเป๋าของเขาตาไม่กระพริบ

แยมค่อย ๆ ละสายตาจากชิ้นส่วนเหล่านั้นหันมามองที่ทิน พร้อมทั้งยกมือประกบกัน เธอหลับตาปี แล้วพูดออกมาเสียงดัง

“ขอโทษ” แยมยกมือไหว้ทิน ทั้งที่อายุเท่ากัน

“ไว้ฉันจะซื้อใหม่ให้นะ แต่ตอนนี้ฉันเพิ่งจ่ายค่าหอไป เงินจากงานพาร์ทไทม์ก็ยังไม่ออก ตอนนี้ซื้อตเงินสุด ๆ เลย” แยมพูดอย่างรวดเร็ว จนฟังแทบไม่ทัน

ทินหันมามองแยมสั๊กพัก เขาเงยไปครู่หนึ่ง แล้วค่อยพูดขึ้น

“ไม่เป็นไร ไว้ค่อยซื้อใช้ก็ได้” หลังจากได้ยินคำพูดของทิน แยมก็ลืมตาขึ้นมา ด้วยใบหน้าโล่งอก

แต่แล้วสีหน้าของทินก็เปลี่ยนไป จนแยมเริ่มเอะใจ

“แต่เธอต้องมาช่วยงานฉัน” ทินพูดด้วยน้ำเสียงแข็ง

“งานอะไรอะ คงไม่ใช่งานไม่ตีไซ้ไหม ฉันทำของนายฟัง ฉันก็จะซื้อใช้ให้นะ ไม่เบียดแน่ ๆ แต่ตอนนี้ไม่มีตังค์ ขอผลัดไปก่อนได้ไหม อย่าเอาฉันไปทำอะไรเลย” แยมพูดเป็นชุด ๆ ขาของเธอก้าวถอยหลังห่าง ทินออกมา

ทินเดินเข้าไปใกล้ ๆ แยมแล้วจ้องหน้าเธอ

“พิมพ์งาน” ทินพูดด้วยเสียงดังฟังชัด

แยมทำหน้าง

“เธอคิดไปถึงไหนกันเนี่ย” ทินถอยห่างจากแยม เขามีท่าทางหงุดหงิดเล็กน้อย

“ขอโทษที ฉันนึกว่า....”

“ไม่ต้องคิดไปไกลเลย” ทินพูดตัดบททันที เหมือนเขาแอบเงินน้อย ๆ จึงหันหน้าไปทางอื่นแทน

ทินกับแยมขึ้นรถไฟฟ้าบีทีเอสรอบถัดไป แยมทำหน้าที่รู้สึกผิดไปตลอดทาง เพราะทินเอาแต่พูดเรื่องงานที่จะให้แยมช่วยพิมพ์ แล้วย่ำบอกพุงนี้ให้แยมเอาไม้ตบๆของเธอมาด้วย

แยมกลับมาถึงหอพักที่เธอเช่าอยู่ เธอเปิดประตูห้องตัวเองด้วยท่าที่หมดแรง แล้วโยนเป้ใบเก่งของเธอลงบนเตียง จากนั้นก็ล้มตัวลงนอนพร้อมถอนหายใจยาว แยมหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าเป้เพื่อที่จะจะกดเล่น ซึ่งเป็นเรื่องปกติเมื่อเธอกลับถึงหอพัก แต่หน้าจอมือถือดับสนิท

“ช่วยแล้ว” แยมอุทานเสียงดังกับตัวเอง และลุกขึ้นมาล้างหน้าตาตื่น เธอรีบความหาที่ชาร์ตแบตในเป้ใบเดิม แล้วเอาไปเสียบกับปลั๊กตรงหัวเตียง แยมรีบเข้าไปที่โปรแกรมที่เพื่อนคุยเรื่องงานกันค้างไว้ เมื่อเธอกดเลื่อนถึงข้อความสุดท้ายก็ปรากฏว่าเธอต้องเป็นคนออกไปพูดรายงานหน้าห้องพุงนี้ แยมทิ้งมือถือลงบนเตียงแล้วทำหน้าที่แข่งสุดชีวิต

วันรุ่งขึ้นในห้องเรียนรวมของมหาวิทยาลัย นักศึกษาจับกลุ่มคุยกันเรื่องรายงานที่ต้องส่งวันนี้ แต่บางคนก็ใส่หูฟังแล้วนอนหลับอยู่บนโต๊ะ บางคนก็แอบเอาขนมมากินในห้องเรียน และดูเหมือนว่าเมื่อคืนจะมีหลายคนที่อดนอน แยมสะพายเป้ใบเก่งของเธอมาวางบนโต๊ะเลคเชอร์ และถอนหายใจยาว

“ไง” เสียงทักทายจากเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน

“เมื่อคืนเกือบได้รุ่ง ฟางนอนก็ไม่งอะ” แยมคุยกับฟางที่เพิ่งจะสายตามาจากจอมือถือ

“จำไม่ได้ ทำงานเสร็จก็นอนเลย” ฟางหันไปตอบแยม

“เราก็จำไม่ได้เหมือนกัน นั่งเขียนสรุป พอท่องเสร็จ ก็นอนโอด” แยมบ่นเสร็จก็เดินไปนั่งที่โต๊ะเลคเชอร์ แล้วเอาหน้าแนบกับโต๊ะ

ฟางกับแยมเป็นเพื่อนตอนเรียนมัธยมปลาย ทั้งสองคนเคยอยู่ห้องเดียวกัน ฟางเป็นคนเงียบ ๆ ไม่ค่อยพูด เป็นคนตั้งใจเรียน พอได้เข้ามาวิทยาลัยเดียวกัน ก็เลยชวนกันลงเรียนวิชานี้และอยู่กลุ่มเดียวกัน ฟางมีหน้าที่หาข้อมูล และเรียบเรียงให้เพื่อน ๆ ส่วนแยมที่ตอบข้อความช้าเป็นคนสุดท้าย มีหน้าที่ออกไปพูดรายงานหน้าห้อง

“แล้วจำที่ท่องมาได้ไหม” ฟางถามแยม

“ยังจำไม่ค่อยได้เลย ง่วงกึ่งง่วง อยากรจะหลับ” แยมพูดกับฟางเสร็จก็ถอนหายใจออกมาอีกรอบ จากนั้นเธอก็นั่งตัวตรง แล้วเอามือตบหน้าตัวเอง

“ตื่น ๆ” แยมพูดกับตัวเอง จนฟางต้องหันไปมองท่าที่แปลก ๆ ของเธอ

“กินอะไรมาหรือยังล่ะ” ฟางถามแยมในขณะที่กดโทรศัพท์ไปด้วย

“ยังเลย แต่มันง่วงจนกินไม่ลง” แยมตอบกลับด้วยสีหน้าบ่งบอกถึงความง่วง

จากนั้นแยมก็เปิดกระเป๋า หยิบกระดาษที่เธอเขียนสรุปเมื่อคืนมานั่งท่อง ส่วนฟางเมื่อเห็นแยมกำลังใช้สมาธิอยู่ เธอก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ กลับไปกดเล่นโทรศัพท์เหมือนเดิม

เวลาผ่านไปสักพัก ทินก็เดินเข้ามาพร้อมกับกระเป๋าสะพายโน้ตบุ๊กของเขา แยมชำเลืองไปเห็นเธอรีบเอากะดาษโน้ตที่เขียนมาบังหน้าตัวเองทันที แต่ทินเดินตรงมาที่แยม แล้วเอามือกดกระดาษที่บังหน้าเธอลง ฟางหันไปมองทินด้วยความแปลกใจ

“เธอเอาโน้ตบุ๊กมาหรือเปล่า” ทินถามแยมด้วยสีหน้าดูนิด ๆ

“ขอโทษ” แยมพูดทั้งที่ยังก้มหน้าอยู่

“เธอนี่นะ” ทินพูดกับแยมพร้อมถอนหายใจ

แยมเงยหน้าขึ้นมายิ้มแห้ง ๆ ให้ทิน

“พุงนี้ย่อแล้ว” ทินเตือนแยมเสร็จก็เดินไปนั่งที่โต๊ะ เขาเปิดโน้ตบุ๊กขึ้นมาและคุยงานกับเพื่อน  
อีกคนที่ต้องออกไปรายงานหน้าห้อง

“ดีอะ มีคนอธิบายให้ด้วย ดูฉันสิต้องมานั่งสรุปเอง” แยมบ่นให้ฟางฟัง

“นั่นใคร เพื่อนเธอหรือ” ฟางตัดบทโดยไม่ได้สนใจที่แยมบ่น

“เพื่อนคณะเดียวกับเราไง เขาชื่อทิน อยู่คนละเอก เมื่อวานเราทำพาวเวอร์เบงก์เขาฟัง เลยต้องมา  
ทำงานใช้หนี้ แต่ลืมเอาโน้ตบุ๊กมานี่สิ ใ้ยอยากจจะร้อง” แยมเล่าไปบ่นไป จนเธอลืมท้องโน้ตที่จดมา

นักศึกษาทยอยกันเข้ามาเรื่อย ๆ จนเกือบเต็มห้อง สักพักอาจารย์ประจำวิชาก็เดินเข้ามาพร้อมกับ  
กระเป๋ากับเอกสารการเรียน มีนักเรียนไปเปิดคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะหน้าห้องให้อาจารย์ ทุกคนเลิก  
จับกลุ่มคุยกันและไปนั่งในที่ของตัวเอง แต่ก็ยังมีบางคนที่นั่งคุยกันต่อด้วยเสียงที่เบาลง และบางคนก็กำลัง  
เครียดอยู่กับการท่องโน้ตของตัวเอง

“อาจารย์มาแล้ว ยังจำไม่ได้เลย” แยมวางกระดาษโน้ตลงบนโต๊ะ

“ก็เธอมีวแต่คุณนี่” ฟางตำหนิแยม

แยมหันไปทำหน้าอันใส่ฟาง แต่ฟางก็ไม่สนใจ เธอยังคงกดโทรศัพท์ต่อไป

แล้วอาจารย์ก็เรียกให้แต่ละกลุ่มมารายงานหน้าห้อง แยมยิ่งเครียดขึ้นเรื่อย ๆ เธอก้มหน้าก้มตา  
เอามือปิดหูทงโน้ต เพราะเสียงนักศึกษาอีกกลุ่มที่รายงานผ่านไมโครโฟนอยู่หน้าห้องตีกับเสียงของเธอ

“เอาโน้ตออกไปด้วยไหม” ฟางถามแยมที่กำลังเครียด

“ได้ไงล่ะ” แยมตอบกลับทันควัน

หลังจากนั้นกลุ่มแยมก็ถูกเรียก แยมอ้าปากค้าง เธอพยายามตั้งสติเดินไปหน้าห้อง เพื่อนอีกคนใน  
กลุ่มก็เอาแฟลชไดร์ฟมาเสียบกับคอมพิวเตอร์หน้าห้อง เพื่อเปิดสไลด์งาน ในระหว่างนั้นแยมก็พยายามตั้ง  
สติ เธอท่องปากขมุขมิบ ถือไมโครโฟนด้วยมือเย็นซีบ

เมื่อเพื่อนอีกคนเปิดสไลด์งานเสร็จ แยมก็เริ่มพูดทักทายคนในห้อง บอกชื่อกลุ่มและหัวข้อรายงานของเธอ พอเข้าเนื้อหาแรกเธอก็เริ่มพูดตะกุกตะกัก สายตาเธอลอกแลก แยมมองไปที่ฟางเพื่อจะขอกำลังใจ แต่ฟางมองดูแยมเหมือนประหนึ่งภาพวาดสีน้ำมัน ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ได้ตอบมาทั้งสิ้น ส่วนสีหน้าเพื่อนในกลุ่มของเธอก็คอยลุ้นว่าจะพูดจบไหม แยมยังรู้สึกกดดันจนประหม่อมามากกว่าเดิม

แล้วสายตาเธอก็เหลือบไปเห็นทินที่กำลังทำวค้างมองดูเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายลง แยมจึงตั้งสติใหม่ แล้วค่อย ๆ พูดต่อไปตามความเข้าใจของเธอเอง ไม่ได้พูดตามที่เธอท่องโน้ตมา แยมพูดผ่านไปอีกหัวข้อ เธอเริ่มมีความมั่นใจมากขึ้น แยมพูดอธิบายอย่างคล่องแคล่วจนจบสไลด์ เธอกล่าวจบรายงาน และวางไมโครโฟนลง เพื่อให้กลุ่มต่อไปมารายงานต่อ แยมเดินกลับไปนั่งที่ตัวเองด้วยสีหน้าโล่งอก เธอนอนหลับหลับลงบนโต๊ะเลคเชอร์จนหมดคาบเรียน

“นี่เธอ” แยมโดนสะกิดให้ตื่นขึ้น เธอลืมตาขึ้นมาด้วยสีหน้างัวเงีย จากนั้นก็ค่อย ๆ หรีตามองผู้ชายตรงหน้า

“อ้าวทิน มีอะไรเหรอ” แยมเอามือขยี้ตา แล้วหาวหวอดใส่

“เอาเบอร์มาหน่อย” ทินพูดขึ้นขณะที่ในมือถือโทรศัพท์สมาร์ทโฟนสีดำยื่นให้แยม

“ห๊ะ” แยมตกใจพูดเสียงดัง จนคนรอบ ๆ หันมามอง

“จะเสียงดังทำไม ฉันจะเอาไว้โทรเตือนให้เธอเอาโน้ตบุ๊กมาไง” ทินกระซิบกับแยมด้วยสีหน้าหงุดหงิด

ฟางที่นั่งดูเหตุการณ์อยู่เงียบ ๆ ซ้ำเหลือองมองทั้งสองคนด้วยความสงสัย

“นี่เขามาจับเธอหรือเปล่า” ฟางพูดหลังจากที่ทินเดินออกจากห้องไป

“จะบ้าเหรอ” แยมเถียงเสียงดัง

ฟางเลิกคิ้วใส่แยมแทนคำพูด

.

.

พักเที่ยงของวันต่อมา แยมเดินก้มหน้าก้มตากดมือถือออกมาหน้าประตูห้องเรียน เธอหยุดชะงัก เพราะมีคนมายืนขวางไว้ พอแยมเงยหน้าขึ้นดูก็เห็นว่าทินกำลังยืนทำหน้าบึ้งใส่อยู่

“วันนี้ฉันเอาโน้ตบุ๊กมาแล้วนะ” ฉันยิ้มยิงฟันให้ทิน แล้วโชว์กระเป๋าเป็นโน้ตบุ๊กที่เธอสะพายมาให้ดู

“ก็ดี ฉันนึกว่าเธอเปลี่ยนเป้ใหม่เฉย ๆ ชะอืด” ทินพูดด้วยสีหน้านิ่ง

“นายนี่ขี้กังวลจังนะ” แยมล้อทิน ก่อนจะก้าวเท้าเพื่อจะเดินต่อไป

“เธอยังไปไหนไม่ได้” ทินก้าวเท้ามาขวางไว้เหมือนเดิม

“ทำไมอะ ก็ฉันจะไปกินข้าว” แยมทำหน้างงใส่ทิน

ทินถอนหายใจก่อนจะพูดต่อ “เธอก็กินไปทำงานไปสิ”

แยมทำหน้าเหวอใส่ทินทันที

แยมโดนทินลากมานั่งที่โต๊ะชั้นล่างของตึกคณะ เพราะที่นั่นมีปลั๊กไฟให้นักศึกษาใช้โน้ตบุ๊กทำงานได้ แยมดูตุน้ำจากแก้วพลาสติกที่เธอเพิ่งซื้อมาด้วยความหงุดหงิด บนโต๊ะมีโน้ตบุ๊กวางอยู่สองตัว และของกินเล่นที่แยมซื้ออีกเพียบ ทินนั่งนิ่ง ๆ กินแซนวิชรสคอมพิวเตอร์เปิดเครื่องเสร็จ

“ไหนบอกหิวข้าว แต่ที่ซื้อมาแต่ละอย่างนี่มันขมขืดๆ” ทินว่าแยม

“ใครจะไปกินลง” แยมโวยวายใส่

“เธอไม่เคยทำงานตอนพักเที่ยงสินะ” ทินพูดเย้ยหน้าตาย

“ฉันไม่ทำงานตอนกินข้าว” แยมเถียงเสียงดัง

“จะอะไรก็ช่างเถอะ แต่พักเที่ยงเธอต้องพิมพ์หน้านี้ให้เสร็จ” ทินพูดพร้อมยื่นกระดาษสีขาวที่มีลายมือที่เขียนด้วยดินสอมาให้

“อ่านยากชะมัด ลายมือก็หวัด ตัวก็บาง จะเสร็จทันได้ไง” แยมบ่นหลังจากที่รับกระดาษมา

ทินทำหน้าหงุดหงิดใส่แยม แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ เขาก้มหน้าก้มตาทำงานส่วนของตัวเองต่อไป



แยมเห็นทินเมินใส่ เธอก็เลยดูน้ำแรง ๆ แล้วกระแทกแก้วลงกับโต๊ะ ทินเหล่ตามามองเล็กน้อย ก่อนที่จะทำงานต่อ แยมสูดหายใจเข้าลึก ๆ จากนั้นเธอก็ทำงานตรงหน้าอย่างรวดเร็วด้วยความโมโห

แยมพิมพ์งานเสร็จเร็วกว่าที่คิด ทินเงยหน้ามองด้วยความประหลาดใจ แยมปิดโน้ตบุ๊กและเก็บลง กระเป๋า จากนั้นเธอก็กวาดขนมที่ซื้อมาใส่กลับเข้าไปในกระเป๋าเบ้ของเธอโดยที่ยังไม่ได้กินสักชิ้น แยม สะพายกระเป๋าที่เต็มไปด้วยขนมเดินออกมาจากโต๊ะ ก่อนจะหันมาบอกทินว่า

“ฝากทิ้งแก้วน้ำด้วย” แยมเดินหน้าบึ้งขึ้นไปชั้นบน

ทินเข้าไปกับท่าทีของแยม

ทินกับแยมพิมพ์งานกันทุกพักเที่ยง จนแยมสามารถกินข้าวไปพิมพ์งานไปได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว แต่สิ่งที่แยมไม่เปลี่ยนคือความหงุดหงิดที่เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ เพราะช่วงหลังเธอรู้สึกว่าลายมือจะอ่านยาก ขึ้นกว่าเดิม

“นี่ทิน ฝากไปบอกคนเขียนหน่อยนะว่า ช่วยเขียนให้คนอื่นเขาอ่านออกด้วย” แยมบ่นไปพิมพ์ไป โดยที่ไม่ได้ละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์เลย

ทินเหล่ไปมองแยมที่กำลังหงุดหงิด พอเห็นว่าเป็นแค่การบ่นลอย ๆ เขาจึงไม่ได้สนใจเท่าไรหรอก และจึงพิมพ์งานต่อไป ทินเริ่มชินกับนิสัยขี้บ่นของแยมจึงไม่ได้หงุดหงิดอะไรมาก

เสียงโปรแกรมในโทรศัพท์ของแยมดังขึ้น แยมกดดูและพิมพ์ตอบกลับไปอย่างไร จากนั้นเธอก็หัน มาพิมพ์งานต่อ สักพักก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีก แยมก็เปลี่ยนจากพิมพ์งานในโน้ตบุ๊กเป็นพิมพ์ตอบ ข้อความในโทรศัพท์ตามเดิม ทินไม่ค่อยชอบนิสัยทำงานไปเล่นไปของแยม แต่ด้วยความที่แยมทำงานไวด มาก เขาจึงไม่ได้ว่าอะไรได้แต่ถอนหายใจออกมาเบา ๆ

สักพักแยมเริ่มจะพิมพ์ตอบข้อความในโทรศัพท์มากกว่าพิมพ์งาน อีกทั้งยังยิ้มน้อยยิ้มใหญ่จนหลุด ขำออกมา ทินยื่นหน้าเข้าไปดูหน้าจอโทรศัพท์ของแยม จนแยมต้องรีบชักมือกลับ แล้วเอาโทรศัพท์เก็บไว้ใน กระเป๋า

“จะแอบดูเธอ” แยมถามทิน

“ก็แค่สงสัยว่าคุณอะไรกันอยู่” ทินตอบแบบไม่ได้ใส่ใจนัก ในขณะที่ตาเขากับยังจับจ้องที่หน้าคอมพิวเตอร์เช่นเดิม

“นายกัลว่าฉันจะพิมพ์งานไม่เสร็จละสิ ผันไปเถอะ” พุดจบแยมก็ร่วพิมพ์งานอย่างไร

เมื่อใกล้จะหมดพักเที่ยง แยมก็พิมพ์งานเสร็จพอดี เธอยืดตัวขึ้นเพื่อบิดขี้เกียจ และเอียงคอไปมา แก้มือย ทินมองดูท่าทีของแยมแล้วขำออกมา

“มีอะไรตลกนักกร๊ิง” แยมหงุดหงิดใส่ทิน

“เปล่านี” ทินทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้วพิมพ์งานต่อ

“ฉันไปละ” แยมตัดบท และเก็บของบนโต๊ะเข้ากระเป๋า

แยมแยกตัวขึ้นไปเรียนวิชาภาคบ่ายต่อจนจบ เธอเดินลงมาชั้นล่างก็ยังเห็นทินนั่งอยู่ที่เดิม เหมือนไม่ได้ขยับไปไหนตั้งแต่เที่ยง แยมสงสัยเลยเดินเข้าไปหาทิน

“ยังไม่เสร็จอีกหรือ” แยมเดินเข้าไปถามทิน

ทินเงยหน้าขึ้นมามองแยม เขาใส่แว่นตากกรอบสีดำทรงเหลี่ยม

“นี่นายสายตาสั้นด้วยหรือ” แยมสงสัยเมื่อเห็นแว่นอยู่บนหน้าทิน

“อันนี้เป็นแว่นกันแสงสีฟ้าจากคอม อยากรู้ได้สักอันใหม่ละ” ทินพูดขณะพิมพ์งานไปด้วย

“ถึงอยากได้ก็ไม่ซื้อหรอก บอกแล้วว่าฉันซื้อตเงิน ตอนเย็นต้องไปทำงานพาร์ทไทม์อีก” แยมพุดแกมบ่นตามเคย

“วันนี้เธอทำพาร์ทไทม์หรือ” ทินถามแยม แต่เขาดูไม่ค่อยสนใจคำตอบของเธอเท่าไร แยมรู้สึกหงุดหงิดกับท่าทีของทิน ที่คุยกับเธอแต่สายตาก็ไม่ได้ละจากจอคอมพิวเตอร์เลย

“ก็ใช่ ว่าแต่นายเถอะ นั่งอยู่ตรงนี้นานเท่าไรแล้ว” แยมพุดกับทินด้วยเสียงที่ดังขึ้น ทินจึงเงยหน้ามามองแยมอีกครั้ง

“ก็ตั้งแต่พักเที่ยง นี่ก็โมงแล้วละ” ทินพุดกับแยมด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“หมายความว่านายไม่ได้เข้าเรียนช่วงบ่ายนั้นหรือ” แยมถามกลับด้วยความสงสัย

“อืม” ทินตอบสั้นๆ

“งานนี้มันสำคัญมากเลยหรือ” แยมถามต่อ

“ก็ไม่เชิงหรอก แต่ว่ามันต้องเสร็จวันนี้” ทินตอบแยม เขากลับไปทำงานต่อ

“แล้วทำไมไม่บอก” น้ำเสียงแยมดูโมโห ทินไม่เข้าใจว่าแยมจะโมโหทำไม เขาเงยหน้าขึ้นมองแยมอีกครั้ง เหมือนรอฟังว่าเธอจะพูดอะไรต่อ

“นี่นายไม่เคยขอให้ใครช่วยเลยหรือไง นอกจากคนที่ติดหนี้นายเนี่ย” แยมเอามือทำวโตะแล้วจ้องหน้าถามทิน

ทินทำท่าเหมือนนึกอยู่สักพัก แล้วเขาก็ตอบกลับมาสั้น ๆ ว่า “ไม่เคย”

“นายนี่มัน...” แยมหงุดหงิดจนไม่รู้จะพูดอะไรต่อ เธอเลิกเอามือทำวโตะ แล้วกลับมากอดอกแทน

“หมดฐานะแล้วใช่ไหม งั้นฉันจะพิมพ์งานต่อละ” ทินพูดตัดบท แล้วกำลังจะเอามือกลับไปวางที่เบาะนิตยสารในตู้ไม้ แต่แยมเอามือดันหน้าจอในตู้ไม้ให้พับลง

“เธอต้องการอะไร” ทินเริ่มโมโหเขาจึงลุกขึ้นถามแยม

“ช่วยนายไง” แยมตอบกลับด้วยท่าทางเอาเรื่อง

“เธอช่วยฉันตรงไหน เธออยู่ตรงนี้มีแต่จะทำให้ฉันทำงานช้าลง” ทินไม่พอใจกับการกระทำของแยม

“ฟังที่ฉันจะพูดก่อน ฉันจะพานายไปที่ร้านไอศกรีมที่ฉันทำงานพาร์ทไทม์อยู่ และฉันจะไปช่วยนายพิมพ์งานที่นั่น” แยมพยายามควบคุมอารมณ์ไม่ให้โมโหกลับและค่อย ๆ พูดกับทินดี ๆ

“แต่เธอทำงานพาร์ทไทม์ แล้วจะเอาเวลาที่ไหนมาช่วยฉันละ” ทินถามแยม

“ก็วันนี้ หัวหน้าไม่อยู่ และช่วงนี้เป็นหน้าฝน อากาศเย็น ลูกค้าเข้าน้อย พี่อีกคนที่ร้านก็ใจดี ฉันเลยว่าจะไปช่วยนายพิมพ์งานที่นั่น” แยมอธิบายให้ทินฟังอย่างชัดถ้อยชัดคำ

“ถ้านายไม่ตกลง ฉันจะเบ๊ยวหนี่ และไม่ช่วยนายอีก” แยมพูดต่อโดยไม่ให้ทินพูดแทรก

ทินที่กำลังอ้าปากจะพูด จึงเปลี่ยนมาเป็นถอนหายใจแทน เขาเก็บน้ำตึกและของบนโต๊ะเข้า กระเป๋าตัวเอง แยมแอบยิ้มเล็กน้อยด้วยความพอใจในชัยชนะเล็ก ๆ ของเธอ

แยมพาทินมาร้านไอศกรีมที่เธอทำงานพาร์ทไทม์อยู่ เธอผลักประตูกระจกเข้าไป เสียงกระดิ่งที่ติด อยู่บนประตูดังขึ้น ทินชำเลื่องมองดูเล็กน้อยก่อนจะเดินตามแยมไป ในตัวร้านมีโต๊ะและเก้าอี้สีขาวเหลือง เข้าชุดกัน ด้านหน้ามีเคาน์เตอร์เก็บเงินตั้งอยู่ ถัดไปมีตู้แช่ไอศกรีมขนาดใหญ่ เป็นตู้กระจกโค้งติดไฟไว้ ด้านบน ผนังของร้านถูกวาดเป็นลวดลายง่าย ๆ เป็นรูปไอศกรีม รูปขนม และรูปโลโก้ร้าน ทินนั่งลงบนโต๊ะ มุมในสุดของร้าน และมองไปรอบ ๆ ทินไม่เคยมาที่แบบนี้ ยิ่งกับเพื่อนคนอื่นด้วยยิ่งไม่เคย เขาชอบเก็บตัว อยู่คนเดียวในห้องเพื่อพิมพ์งานมากกว่า

แยมทักทายรุ่นพี่ในร้าน และเดินเข้าไปในห้องพนักงาน เธอใส่ชุดเดรสแขนสั้นสีเหลืองออกมา สวมทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีดำที่มีรูปโลโก้ร้านปักอยู่ ทินมองแยมด้วยความแปลกใจ เพราะเขาไม่เคยเห็นเธอใส่ชุดอื่นนอกจากชุดนักศึกษา แยมรู้สึกที่ทินจ้องเธอนานเกินไป เธอจึงพูดขึ้น

“ไม่ทำงานหรอก” แยมถามทินที่เอาแต่จ้องมองเธอ ทินนึกขึ้นได้จึงรีบหยิบกระเป๋าใส่ตึกขึ้นมา แยมแอบชำเลื่องเล็กน้อย เธอเดินไปที่เคาน์เตอร์เก็บเงินและกดคีย์รหัสพนักงานของตัวเองเพื่อบันทึกเวลา จากนั้นเธอก็นับเงินในลิ้นชักเพื่อเช็คจำนวนว่าตรงกับในเครื่องคอมพิวเตอร์หรือเปล่า แล้วเธอก็เดินไปคุยกับรุ่นพี่ในร้านซึ่งเป็นผู้ชาย ทินแอบเหลือบมองนิดหน่อยก่อนจะหันมาสนใจงานของเขาต่อ

แยมเดินมายังโต๊ะที่ทินนั่งอยู่พร้อมกับไอศกรีมถ้วยเล็กในมือ เธอวางมันไว้ข้าง ๆ น้ำตึกของเขา

“ฉันไม่ได้สั่ง” ทินพูดขึ้นทันทีด้วยหน้าตาตื่น

“นี่ฉันเลี้ยงเอง” แยมพูดกลับหัวเราะ

“แต่เธอซื้อตเงินนิ” ทินถามกลับ

“ราคาพนักงาน” แยมเอามือป้องปากกระซิบพูดกับทิน

จากนั้นแยมก็แยกตัวไปทำงานต่อ ก่อนหน้านั้นเธอกระซิบบอกทินอีกว่าหลังจากที่รุ่นพี่ออกกะ เธอจะคอยมาช่วยเขาทำงาน ทินพยักหน้าเล็กน้อยเพื่อเป็นการขอบคุณ

เวลาผ่านไปสักพักกลุ่มพีที่ร้านก็กลับบ้านไป พอแยมเซ็ดโต๊ะเสร็จเธอก็ไปเอาไม้ตบไม้มาเปิดบ้าง เธอนั่งตรงข้ามกับทิน แยมเอางานส่วนที่ทินแยกไว้มาพิมพ์

เสียงกระดิ่งประตูดังขึ้น แยมลุกขึ้นและรีบไปต้อนรับลูกค้าทันที ลูกค้าที่เขาร้านมาเป็นชาวต่างชาติ เธอยืนหน้าเคาน์เตอร์และรับออเดอร์ด้วยท่าที่มั่นใจ แยมพูดภาษาอังกฤษด้วยความคล่องแคล่ว แม้จะมีบ้างที่ติด ๆ ขัด ๆ แต่เธอก็ยิ้มตลอดเวลาที่คุยกับลูกค้า ทินมองดูแยมด้วยความประหลาดใจอีกครั้ง จนแยมรู้สึกตัวหันกลับมามองที่ทิน เขาจึงก้มหน้ากลับไปพิมพ์งานต่อ

เมื่อลูกค้าชาวต่างชาติออกจากร้านไปแล้ว แยมก็เดินกลับมาที่โต๊ะเพื่อจะพิมพ์งานต่อ แยมสังเกตเห็นว่าทินกินไอศกรีมไปน้อยมาก จนมันเริ่มละลาย แยมจึงตักไอศกรีมมากินบ้างด้วยท่าทางอ่อย

ทินมองแยมด้วยสีหน้าตกใจ แยมงกับสีหน้าของทิน

“อะไรกันฉันเป็นคนเลี้ยงนายนะ ฉันก็ต้องกินได้ดี” แยมพูดขึ้น

“เปล่าไม่ใช่อย่างนั้น” ทินหันกลับมาพิมพ์งานต่อด้วยท่าที่ประหม่า

“แล้วมันยังงัยกันล่ะ” แยมยื่นหน้าเข้าไปใกล้ทินที่กำลังพิมพ์งานอยู่ ทินผงะถอยหลังไปติดเก้าอี้

“นายไหวแน่นอน” แยมถามทินเมื่อเห็นอาการแปลก ๆ ของเขา

“อะ เออ...ฉันไปเข้าห้องน้ำก่อน” ทินแยกตัวออกมา

แยมยังคงทำหน้าที่ต่อไป แต่เธอสนใจไอศกรีมตรงหน้ามากกว่า เธอจึงนั่งลงกินต่อและพิมพ์งานที่ค้างอยู่

ทินหน้าตาตื่นอยู่ในห้องน้ำ เขาพบว่าตัวเองใจเต้นแรงมาก และเมื่อเขาส่องกระจกก็พบว่าแก้มของเขาเป็นสีแดงระเรื่อ เขารู้สึกประหม่าที่แยมยื่นหน้าเข้ามาใกล้ และเงินที่เธอใช้ซื้อขนมเดียวกับเขาตักไอศกรีม เขาเอามือป้องปากตัวเอง เพราะคิดว่านั้นเป็นการจูบทางอ้อม

ทินกลับมา นั่งที่ของตัวเองและพิมพ์งานโดยไม่พูดอะไรต่อ แยมคิดว่าทินคงจะรีบทำงานให้เสร็จ จึงไม่ได้ชวนคุยและตั้งหน้าตั้งตาพิมพ์งาน ทินอยู่ทำงานที่ร้านไอศกรีมจนแยมเลิกงานปิดร้าน งานของเขาก็เกือบจะเสร็จพอดี เหลือแค่พิมพ์ต่ออีกหน่อย และตรวจสอบแก้ไขก่อนส่งคืนนี้

แยมถอดผ้ากันเปื้อนออก และเดินมาเก็บของใส่เป้ ทินมองแยมที่อยู่ในชุดเดรสสีส้ม

“มีอะไรเหรอ” แยมสงสัยที่ทินมองเธอ

“อ้อ เปล่า เธอ... เธอไม่เปลี่ยนชุดนักศึกษาอีกแล้วเหรอ” ทินพูดอย่างตะกุกตะกัก

“ไม่อะ ชุดมันยังอยู่ในเป้หมดล่ะ” แยมพูดแบบเหนื่อย ๆ ขณะที่กำลังเก็บโน้ตบุ๊กอยู่

ทินกำลังคิดว่าชุดเดรสสีเหลืองก็เข้ากับเธอดี แต่เขาไม่ได้พูดอะไรออกไป เพราะแยมเองก็คงจะเหนื่อยแล้ว

“เธอ...วันนี้...ขอบคุณมากนะ” ทินพูดกับแยมที่กำลังก้มหน้าก้มตาเก็บของ

แยมเงยหน้ามามีให้หน่อย ๆ และพูดว่า “ไม่เป็นไรหรอก มีเพื่อนตอนปิดร้านก็ดีเหมือนกันนะ”

“ปกติเธอปิดร้านคนเดียวเหรอ” ทินถามด้วยความแปลกใจ

“ก็ไม่หรอก แค่เฉพาะวันที่ฉันอยู่กะเย็นนะ” แยมอธิบาย เธอเก็บของเสร็จพอดี

ทินที่เก็บของเสร็จนานแล้ว ยื่นมือเขามาถือเป้ของแยมไว้

“วันนี้ฉันถือให้แล้วกันนะ” ทินพูด แยมงงหน่อย ๆ แต่เธอก็ปล่อยให้เขาถือเป้ให้

“ขอบคุณนะ” แยมพูดกับทิน

พอแยมปิดไฟและล็อกกุญแจร้านเสร็จ ทินกับแยมก็เดินไปขึ้นรถไฟฟ้าบีทีเอส ซึ่งก็เป็นระยะทางไกลพอสมควร ทั้งสองคนคุยกันไปเรื่อยเรื่อย ทั้งเรื่องเรียนที่คณะ เรื่องเพื่อน เรื่องงาน แล้วแยมก็พูดถึงการเข้าค่ายอาสาของชมรมสร้างฝายชะลอน้ำที่กำลังเปิดรับสมัครอยู่ตอนนี้ ซึ่งฟางที่อยู่ชมรมนี้เป็นคนมาชวน และเพื่อน ๆ ของแยมเองก็ไป แยมอยากไปมาก ๆ แต่ผู้สมัครทุกคนต้องออกค่าใช้จ่ายเอง และประเด็นสำคัญคือตอนนี้แยมมีเงินไม่พอ จึงได้แต่บ่นให้ทินฟัง ทินสนใจการเข้าค่ายอาสาสร้างฝายชะลอน้ำ เพราะเขาไม่เคยไปมาก่อน

“ทำทางน่าสนุกดีนะ” ทินพูดขึ้น

“แต่ฉันไปไม่ได้จะดี” แยมบ่น

“ทำไมล่ะ” ทินถาม

“ก็ตอนนี้ ไม่มีตังค์ไง” แยมพูดเสียงดัง เธอทำหน้าที่ซังกะตายขึ้นมาทันที จนทินอดขำไม่ได้

“จ้ะจ้ะให้ยืมเอาไหมล่ะ” ทินเสนอ

“แต่ฉันเป็นหนี้นายอยู่นะ” แยมง

“ถือว่าแลกกับที่เธอมาช่วยงานวันนี้ละกัน” ทินพูด เขายืมให้แยมเล็กน้อย

“จริงเหวอ” แยมถามกลับด้วยความดีใจ

“จริงสิ แต่ฉันจะไปด้วยนะ” ทินพูดต่อ

“นายก็อยากไปเหวอ” แยมถามด้วยความแปลกใจ,

“ทำไมล่ะ” ทินหันหน้ามาถามแยม

“ฉันคิดว่านายเป็นพวกสนใจแต่เรื่องงานกับเรื่องเรียนซะอีก” แยมพูด

“อาจจะใช่ แต่ก็อยากลองทำอะไรใหม่ ๆ ดูบ้าง” ทินพูด

“จ้ะจ้ะนี่ฉันจะไปขอโบสสมัครมาให้ล่ะ” แยมพูดด้วยท่าทางร่าเริง

ทินกับแยมเดินไปจนถึงสถานีบีทีเอส ทั้งสองคนแยกกันในรถไฟฟ้า ทินส่งเบ็คคืนให้แยมก่อนลง แยมดีใจที่จะได้ไปเข้าค่ายอาสา เธอหยิบมือถือขึ้นมาพิมพ์ข้อความบอกเพื่อน ๆ ของเธอ มีข้อความดังขึ้นมาขณะที่เธอพิมพ์อยู่

‘ขอบใจนะ’

เป็นข้อความจากทิน แยมทำหน้าที่แปลกใจก่อนจะยิ้มให้กับข้อความนั้น

วันรุ่งขึ้นแยมเอาใบสมัครมาให้ทินตอนพักเที่ยง แยมบอกทินว่าถ้าไปกันเองจะไม่ต้องเสียค่ารถ ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ แต่เธอก็ไม่รู้จะไปยังไง เพราะสถานที่เข้าค่ายนั้นอยู่ต่างจังหวัด

“งั้นฉันจะขับรถไป” ทินพูดขณะที่พิมพ์งานอยู่

“นายขับรถเป็นด้วยเหรอ” แยมถาม

“เป็นสิ” ทินตอบสั้น ๆ

“งั้นนายก็ไม่ต้องเสียค่ารถ แต่ฉันนี่สิ” แยมทำหน้าเซง

“เธอก็ไปกับฉันไง” ทินพูดด้วยสีหน้าเรียบ

“ห๊ะ ได้เหรอ” แยมตกใจปนดีใจ

“อืม” ทินตอบ

“ว่าแต่นายจะคิดค่าน้ำมันเท่าไร คงไม่เท่ากับค่ารถใช่ไหม” แยมถามต่อด้วยความสงสัย

“ฉันจะคิดค่ารถเท่ากับงานนี้ไง” ทินพูดพร้อมกับวางกระดาษปึกใหญ่ลงบนโต๊ะ

แยมตกใจทำหน้าเหวออ้าปากค้าง

“เราต้องทำให้เสร็จก่อนที่เราจะไปเข้าค่ายกัน” ทินพูดแกมสั่ง

แยมเอาหน้าฟุบลงบนกองกระดาษปึกนั้น แล้วบ่นออกมา

“ทำไมโลกนี้ช่างโหดร้าย” แยมทำหน้าเหมือนอยากจจะร้องไห้

“เธอนี่โอเวอร์จริง ๆ” ทินแซวแยมหลังจากเห็นสภาพของเธอ

แยมลุกขึ้นทันที จนทินตกใจ เธอเดินไปสั่งอาหารชุดใหญ่มาวางบนโต๊ะ จากนั้นก็ตั้งหน้าตั้งตาจะไปพิมพ์งานไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ แยมพิมพ์งานไปได้สักพักก็เอางานที่กินเสร็จแล้วไปเก็บ ทินชะเง้อไปมองหน้าจอนิ้วตูดของแยม บนนั้นแปะกระดาษโน้ตเล็ก ๆ ที่เขียนว่า ‘ไปเข้าค่าย’ ทำให้เขาขำออกมาเบา ๆ



คืนก่อนวันไปเข้าค่ายอาสาสร้างฝายชะลอน้ำ แยมกำลังเก็บของใส่กระเป๋าของเธอ มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เธอแปลกใจกับชื่อเจ้าของปลายสาย ทินโทรมา

“หวัดดี” แยมทักทายไป

“...”

“ฮัลโหล” แยมพูดขึ้นอีกครั้ง เพราะไม่ยินเสียงตอบ

“อะ...เฮ้อ...สวัสดิ์” เสียงทินพูดอย่างตะกุกตะกัก

“มีอะไรเหรอ” แยมถาม

“พรงนี้ ให้ไปรับที่ไหน” เสียงทินพูด

“นายสะดวกที่ไหนล่ะ” แยมถามกลับ

“เฮ้อ...เขาเป็น...หน้าหอพักเธอก็แล้วกัน” เสียงทินพูด

“เอางั้นเหรอ ก็ดีเหมือนกัน ว่าแต่นายรู้หรือว่าหอฉันอยู่ตรงไหน” แยมพูด

“เธอก็ส่งโลเคชันมาให้ฉันสิ” เสียงทินพูดแกมสั่ง

“โอเค เดี่ยวจะส่งไปให้ จ้าแค่นี้ละ ขอบคุณ” แยมวางสายแล้วกดส่งบอกสถานที่หอพักของเธอไปให้ทินผ่านโปรแกรมในมือถือ

ทินวางสายจากแยม เขาตื่นเต้นที่โทรไปหาเธอ เลยพูดตะกุกตะกักออกไป ตอนนั้นทินไม่ได้อยู่ที่หอพัก เขากลับมาเก็บของที่บ้านและเช็คสภาพรถก่อนออกเดินทางพรงนี้

เช้าวันรุ่งขึ้นทินขับรถเก๋งสีเทาที่ผ่านการล้างมาจนสะอาดเงาวับ มาจอดรอแยมที่หน้าหอพัก ทินโทรเรียกให้แยมลงมา แยมสะพานเบิ่งลงมาที่รถ ทินทำหน้าที่ตำหนิเธอเล็กน้อย แยมยิ้มแห้ง ๆ ก่อนที่จะเปิดประตูหลังเพื่อเอาเบ้ของเธอไปวางบนเบาะรถ

“นี่นายไม่เอาไม้ตบตีมาทำงานด้วยหรอ” แยมถามขึ้น เมื่อเห็นว่าเบาะหลังรถมีเพียงกระเป๋าใบเล็กสีดำ

“นี่เรากำลังจะไปเข้าค่ายอาสาที่นั่นนะ และที่สำคัญตอนนี้ฉันไม่มีพาวเวอร์แบงก์” ทินตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เป็นเพราะฉันทำของนายพังสินะ” แยมพูดต่อ พร้อมทำหน้ามู้ย ก่อนเปิดประตูหลังแล้วเดินมานั่งเบาะหน้ากับทิน เมื่อแยมนั่งเสร็จทินก็เตือนให้เธอคาดเข็มขัดนิรภัย

“รู้รีเปล่าพาวเวอร์แบงก์อันที่เธอทำพัง ใช้ชาร์ตแบตเตอรีรถยนต์ได้ด้วยนะ” ทินชวนแยมคุย แต่หัวข้อการสนทนามันทำให้แยมรู้สึกขัดใจ จนเธอต้องโพล่งถามออกมา

“ว่าแต่ฉันจะใช้หนีนายยังไง เป็นเงินหรือเป็นของล่ะ” แยมพูดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเล็กน้อย

“อ้อ...เรื่องนั้นนะหรอ” ทินพูดขึ้น สีหน้าดูสบาย ๆ ไม่เป็นเคียดเป็นร้อนอะไรเท่าไรหรอก จนทำให้คนที่ติดหนึ่รู้สึกหงุดหงิดแทน

“ฉันจะให้ค่าพินพิบัทความกับเธอ แล้วเธอก็เอาไปซื้อพาวเวอร์แบงก์ตามรุ่นที่บอก แต่ถ้าเงินไม่พอเธอก็ออกส่วนที่เหลือเองแล้วกัน” ทินอธิบาย ขณะรถกำลังออกตัว

“ทำไมฟังดูเหมือนเป็นคำสั่ง ว่าแต่ค่าพินพิบัทความนี้มันยังไม่พออีกหรอ” แยมถามเชิงบ่นกับทิน

“ก็ของมันแพงนิ” ทินตอบสั้นๆ

แยมไม่ได้พูดอะไรต่อ เพราะเธอก็อยากจบบทสนทนาการเป็นหนี้ของเธอแล้วเช่นกัน แยมจึงเปลี่ยนเป็นมองสำรวจภายในรถแทน

“รถนายนี่สะอาดจังนะ” แยมพูดขึ้น

“ไม่ใช่รถฉันหรอก นี่รถพ่อฉัน” ทินบอกขณะหมุนพวงมาลัยรถ

“อ้าวเหอ แล้วนายขับเก่งยัง” แยมชวนคุยต่อ

“ก็ปกติ ไม่ได้เก่งอะไรมาก” ทินตอบ สายตามองไปที่ถนนเบื้องหน้า

“ถ้าฉันขับรถเป็นบ้าง ก็คงจะดีเหมือนกันนะ” แยมพูดกับทินกึ่งพูดกับตัวเอง

“ฉันสอนให้เอาไหมล่ะ” ทินพูดขึ้น

แยมหันไปมองหน้าทิน

“นี่นายพูดจริงเหอ” แยมถามกลับด้วยความแปลกใจ

“อืม” ทินตอบกลับสั้น ๆ

“ไม่เอาดีกว่า เพราะนี่เป็นรถของพ่อนาย” แยมหันหน้ากลับมาตรงเช่นเดิม

“ไว้เรามีรถเป็นของตัวเองแล้ว ค่อยว่ากัน” ทินพูด

“นายจะอยู่กับฉันถึงตอนนั้นเลยเหอ” แยมแหง่ถามทิน

“ก็อาจจะ” ทินตอบกลับอย่างสั้น ๆ

“ถึงตอนนั้นฉันคงหาครูสอนแทนแล้วล่ะ” แยมพูดตัดบทพร้อมขำน้อย ๆ เป็นมรรยาท เธอเริ่มรู้สึก  
ว่าตัวเองกำลังตื่นเต้นไปกับคำพูดของทิน

แยมเผลอหลับไปในรถ โดยมีทินชำเลืองมองเธอเป็นพัก ๆ ขณะขับรถ เขาเริ่มสนใจในตัวเธอมาสัก  
พักแล้ว

ทินขับรถมาจนถึงจุดนัดรวมพลของค่ายอาสาสร้างฝายชะลอน้ำ รถบัสของชมรมยังไม่มา ทินจอดรถ  
และปลุกแยมที่หลับสนิทอยู่เบาๆ ด้านข้างให้ตื่นขึ้น

“ถึงแล้วเหอ” แยมงัวเงียตื่นขึ้นมา

“หลับสบายเลยนะ” ทินพูดแหง่

“ก็แหม อุตส่าห์มีคนขับให้ทั้งที ออยากลองจับดูบ้างนะ” แยมพูดแหงกกลับ

“อันนั้นไม่เรียกจับแล้วมัง สลบลเลยแหละ” ทินพูดเสร์จก็ขำ แยมไม่ค่อยได้เห็นทินขำจึงรู้สึกแปลกใจ

สักพักรถบัสของชมรมก็มาถึง แยมรีบลงไปหาเพื่อนของเธอทันที จนลืมเอากระเป๋าเป้ลงมาด้วย  
ทินที่เรียกเธอไม่ทันจึงต้องหิ้วตามไปให้

“คนนั้นแฟนเธอหรือ” เพื่อนแยมกระซิบถาม แยมรีบปฏิเสธทันที แต่เพื่อนของเธอก็ยังทำหน้าที่ไม่  
ค่อยเชื่อ เพราะว่าทั้งสองคนนั่งรถมาด้วยกัน ทั้งที่คนอื่นนั่งรถบัสมา แยมยังถือกระเป๋าเป้มาให้อีก

แยมสังเกตเห็นฟางเดินใส่หูฟังสะพายกระเป๋าลงมาจากรถบัส

“ฟาง” แยมตะโกนเรียกท่ามกลางกลุ่มคนที่เดินกันไปมา

ฟางเงยหน้ามองแยม ก่อนจะถอดหูฟังออก แล้วเดินตรงไปหาแยมอย่างใจเย็น ในขณะที่แยมวิ่ง  
เข้าไปหาเธอ แยมดีใจที่ฟางก็มาเข้าค่ายอาสาด้วยจึงรีบเข้าไปทัก

“ไ้มาคนเดียวหรือ” แยมถามฟาง

“มากับเพื่อนที่ชมรม” ฟางตอบอย่างเรียบ ๆ

แยมถามฟางเกี่ยวกับการเข้าค่ายอาสาสร้างฝายชะลอน้ำ เพราะฟางเคยมากับชมรมครั้งหนึ่งเมื่อ  
สองปีก่อน และยังเป็นคนชวนเพื่อนคนอื่น ๆ มาด้วย แต่แยมเพิ่งเคยมาเข้าค่ายอาสาครั้งแรก เธอจึงรู้สึก  
ตื่นเต้นมาก แยมกับฟางเดินไปรวมกับกลุ่มเพื่อน ๆ นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาของมหาวิทยาลัยอื่น ๆ อีกที่มา  
มาร่วมกันสร้างฝายชะลอน้ำด้วย และยังมีคนวัยทำงาน แม่บ้านที่มากับครอบครัว คนมาเดี่ยว มากลุ่ม มา  
เป็นคู่ อีกทั้งยังมีเจ้าหน้าที่ของทางชมรม มาช่วยสอนวิธีสร้างฝายและดูแลผู้สมัครและสมาชิกในชมรมทุก  
คน หลังจากนั้นก็มีกรเช็คชื่อและนับจำนวนคน แล้วค่อยทยอยกันขนสัมภาระไปไว้ยังที่พัก

เมื่อมาถึงที่พักเจ้าหน้าที่ก็อธิบายความสำคัญและวิธีสร้างฝายชะลอน้ำให้ผู้สมัครและสมาชิกทุก  
คนฟัง แยมหยิบมือถือขึ้นมาอัดเสียง จนทินแอบขำเบา ๆ เพราะดูเธอจริงจังมาก แยมบอกว่าเธอกลัวจำวิธี  
สร้างฝายไม่ได้ แล้วทำผิด ฝายจะพังเอา เพราะที่นี้ฝายเคยพังมาแล้ว จนต้องรับอาสาสมัครเพื่อมา  
สร้างใหม่

เจ้าหน้าที่อธิบายจบก็บอกให้ทุกคนรอรถกระบะมารับเพื่อไปยังพื้นที่สร้างฝายชะลอน้ำ แยมเล่นโทรศัพท์ระหว่างรอ สักพักก็มีเสียงสัญญาณเตือนว่าแบตจะหมด เพราะก่อนออกจากหอเธอสาร์จแบตมาไม่เต็ม แยมจึงหยิบพาวเวอร์แบงค์สี่ขาของเธอลืมขึ้นมาจากกระเป๋าเป้ ทินเห็นจึงพูดขึ้นว่า

“ดีจังน้ำ มีพาวเวอร์แบงค์ด้วย” ทินพูดพร้อมสังเกตท่าที่ตอบกลับของแยม

“น้ำมันของเก่า” แยมรีบแย้งกลับทันที เธอหงุดหงิดนิดหน่อยที่ทินพูดขึ้นมา

“ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่” ทินยิ้มให้เล็กน้อย เขาแกล้งแยมสำเร็จ แยมทำหน้าที่มู๋ใส่ทินก่อนจะหันไปกดโทรศัพท์ของเธอต่อ

เวลาผ่านไประยะหนึ่งก็มีรถกระบะมารับผู้สมัครและคนในชมรมไปยังที่สร้างฝายชะลอน้ำ ซึ่งอยู่บนที่ราบสูงในป่าแห้งแล้ง เมื่อทุกคนลงจากรถกระบะมาแล้ว ก็ทำตามที่เจ้าหน้าที่บอก เริ่มจากการปรับพื้นที่ด้วยการขุดลอกดิน แล้วก็ตัดไม้ไผ่ที่อยู่แถว ๆ นั้นมาทำเป็นคอก ใส่กระสอบดินลงไปอัดกระสอบดินให้แน่น แล้วตอกไม้ไผ่เพื่อความแข็งแรงอีกที ตบท้ายด้วยการนำหินมาวางเรียงกันที่หน้าและหลังคอกไม้ไผ่

แยมในตอนแรก ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะเริ่มหยิบจับอะไรก่อน แต่เธอก็ทำตามฟางที่เป็นสมาชิกในชมรมอีกที่แยมทำงานอย่างขยันขันแข็ง เพราะตอนอยู่ที่ร้านไอศกรีม เธอก็ต้องยกของหนัก ๆ บ้างอยู่แล้ว อย่างพวกโต๊ะ เก้าอี้ ลังใส่ของ แยมจึงเคยชินกับการใช้แรงงาน ส่วนทินที่ปกติทำงานอยู่กับคอมพิวเตอร์ แต่ด้วยความที่เขาเป็นผู้ชายและชอบไปออกกำลังกายในวันหยุด จึงไม่ค่อยเด็กร้อนเท่าไร และฟางที่เป็นสมาชิกชมรมที่รู้จักตอนของงานอยู่แล้ว ก็เป็นคนนำเพื่อน ๆ ให้ทำตาม ทุกคนช่วยกันอย่างตั้งใจ อาจจะมีบางคนที่ออกอาการเหนื่อย แต่สีหน้าของเขาก็ยังยิ้มแยมแจ่มใส

พอถึงเวลาพักเที่ยงกินข้าว เจ้าหน้าที่ก็เรียกทุกคนมาหยิบข้าวกล่องไปกิน และเตรียมถุงขยะไว้ใส่เรียบร้อย แยมรู้สึกหิวมาก เธอจึงกินอย่างรวดเร็ว จนติดคอ ทินยื่นขวดน้ำให้เธอ แต่ก็อดขำไม่ได้ เพื่อน ๆ ของแยม และฟาง ต่างมองทั้งคู่ด้วยความสงสัย จนเพื่อนคนหนึ่งพูดออกมาว่า

“นี่เธอสองคนเป็นแฟนกันใช่ไหม”

แยมที่ข้าวกำลังต็มน้ำอยู่ถึงกับปล่อยน้ำพุ่งออกมาจากปากเล็กน้อย เธอรีบโบกมือโบกมือปฏิเสธทันที

“ตอนนี้ก็ยังไม่ใช่หรอก” ทินตอบอย่างคลุมเครือ ทำเอาแยมหันขวับไปมองจินตาค้าง ทินทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และกินข้าวต่อไป แยมรีบเคี้ยวข้าวและกลืนลงคอ ก่อนจะพูดต่อ

“นี่นายล้อเล่นใช่ไหม” แยมถามด้วยความแปลกใจ

“เปล่าๆ หน่อย” ทินตอบน้ำเสียงเรียบ

เพื่อน ๆ ของแยมต่างอึ้งกันทุกคน ก่อนจะทำตามไปด้วยเสียงหยอกล้อหัวเราะคิกคัก แยมเลยหยิบขวดน้ำและกล่องข้าวของเธอไปนั่งกินที่อื่น เสียงเพื่อน ๆ ของเธอจึงเงียบหายไป

“นี่เธอโกรธหรือ” ทินเดินตามไปนั่งกับแยมและพูดขึ้น

“ไม่ได้โกรธ” แยมตอบโดยที่ไม่ได้เงยหน้ามามองจิน เธอเอาแต่ก้มหน้าก้มตาดูข้าวอย่างเดียว ทินจึงเอียงคอไปมองหน้าแยม แยมตกใจจึงเงยหน้าขึ้นมากะทันหัน ทำให้กล่องข้าวที่ยังกินไม่หมดร่วงลงพื้น

“นายทำกล่องข้าวฉันตก ตอนนี้ฉันโกรธจริง ๆ แล้วนะ” แยมหันไปพูดกลับทินด้วยสีหน้าไม่พอใจ

“งั้นเอาของฉันไปกินสิ” ทินยื่นข้าวกล่องของเขาให้แยม

“ไม่เอา” แยมปฏิเสธเสียงแข็ง

“นี่เธอโกรธเพราะฉันทำกล่องข้าวเธอตก หรือโกรธเพราะเรื่องที่ผมพูดก่อนหน้านี้” ทินถามแยมด้วยสีหน้าจริงจัง

“ทั้งสองอย่างแหละ” แยมตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด เธอเสมองไปทางอื่น

“ถ้าอย่างนั้น ฉันจะพูดให้ชัด ๆ อีกทีแล้วกัน” ทินพูด เขาเว้นช่วงเพื่อรอดูท่าทีของแยม แต่เธอก็ยังหันหน้าไปทางอื่นอยู่เหมือนเดิม

“เป็นแฟนกับฉันนะ” ทินพูดต่อ แยมหันมามองหน้าทินด้วยความตกใจ แต่เธอก็พูดอะไรไม่ออก แยมเริ่มหน้าแดงขึ้นเรื่อย ๆ เพราะจินเอาแต่จ้องหน้าเธอเหมือนรอคำตอบอยู่ แยมทำอะไรต่อไม่ถูก ขณะนั้นเองเจ้าหน้าที่ก็บอกให้คนที่กินข้าวเสร็จแล้วกลับไปทำงานต่อ ทินจึงวางกล่องข้าวของเขาลงบนตักของแยม แล้วลุกขึ้น

“กินให้อิ่มนะ” ทินพูดกับแยมก่อนจะเดินกลับไปทำงานต่อ

แยมที่กำลังตกใจหน้าเหวอ ก็ค่อย ๆ ตั้งสติได้ เธอจึงกลับมากินข้าวกล่องที่อยู่ตรงหน้าต่อจนหมด เพราะถ้าไม่กินก็จะเสียน้ำใจ และที่สำคัญเธอก็ยังหิวอยู่ด้วย แยมเอากล่องข้าวและขวดน้ำที่กินเสร็จไปใส่ถุงขยะที่เตรียมแยกไว้ให้ จากนั้นเธอก็ยกกลับไปทำงานต่อด้วยท่าทางลึกลับ ลึกลน จนคนอื่นสังเกตได้ พอทึนขนินินไปใกล้ ๆ แยม แยมก็หันซ้ายหันขวา เพราะไม่รู้ว่าจะมองไปทางไหนดี เพื่อน ๆ สังเกตเห็นท่าทีของแยม แต่ก็ยังไม่ได้พูดอะไรต่อ เพราะไม่รู้ว่าจะตอมนี่แยมโกรธอยู่หรือเขินอยู่กันแน่ อันที่จริงตัวแยมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเธออยู่ในอารมณ์ไหน รู้แต่ว่าควบคุมตัวเองไม่ค่อยได้

เมื่อทุกคนช่วยกันสร้างฝายชะลอน้ำเสร็จ ก็มารวมกลุ่มกันถ่ายรูปเพื่อเป็นที่ระลึก ทุกคนยิ้มให้กล้องกันอย่างมีความสุข แยมลืมเรื่องของทินไปชั่วขณะ จนทุกคนแยกย้ายไปขึ้นรถกระบะ ซึ่งแยมต้องนั่งคันเดียวกับทินและเพื่อน ๆ แยมนึกขึ้นได้จึงเริ่มรู้สึกเป็นกังวล ไม่รู้จะพูดยังไง หรือทำสีหน้ายังไงดี เธอยืนเก ๆ กัง ๆ อยู่ในขณะที่เพื่อนคนอื่น ๆ ทอยเดินกันไปทีรถแล้ว ทินเห็นสีหน้าที่เป็นกังวลของแยมจึงเดินเข้าไปหาเธอ แยมตกใจที่เห็นทินเดินมาหาเธอ เลยกำลังจะเดินไปทางอื่น แต่ไม่ทันเพราะทินเดินมาขวางแยมไว้ก่อน

“นาย...” แยมพูดอะไรต่อไม่ถูก

“เรื่องที่ฉันพูดเมื่อกี้ ไร่เธอค่อยตัดสินใจก็ได้” ทินพูดขึ้น แยมเริ่มตั้งสติได้ เธอจึงถามทินกลับ

“ทำไมนายถึงอยากเป็นแฟนกับฉัน แล้วฉันก็เป็นหนีนายอยู่ด้วยนะ” แยมถามทิน

“เพราะว่าฉันชอบเธอ เหตุผลแค่นี้น่าจะพอนะ” ทินตอบแยมกลับ

แยมพูดอะไรต่อไม่ถูก เธออายจนหน้าแดง เธอก้มหน้าและพูดว่า

“ตกลง” แยมกำลังจะเดินหนีไปขึ้นรถ แต่ทินคว้าข้อมือของเธอไว้ก่อน

“เหตุผลละ” ทินจ้องหน้าถามแยม

“เพราะฉันรู้สึกสบายใจเวลาอยู่กับนาย” แยมตอบกลับ ทินยิ้มให้แยม แยมเองก็ยิ้มตอบเช่นกัน

“แต่เธอเป็นหนีนั่นนะ เวลาเธออยู่กับฉัน เธอยังรู้สึกสบายใจได้อีกหรือ” ทินพูดแหง่แล้วยิ้มอย่างกวน ๆ ให้แยม แยมเอามืออีกข้างมาหยิกที่แขนทิน ทินเจ็บนิด ๆ จึงปล่อยข้อมือของแยม

“จ้ันฉันให้เธอเป็นหนี้ตลอดไปเลยนะ” ทินเปลี่ยนเป็นจับมือแยมแทน เขาพาเธอไปขึ้นรถกระบะ  
แยมเดินหน้าแดงตามทินไป แล้วทั้งสองก็เริ่มคบกันเป็นแฟนอย่างเป็นทางการ

-จบแล้วจ้า-